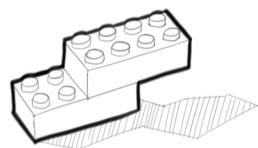

Když to všechno
zapadne do sebe

Byl pátek a já seděl v kavárně na Antala Staška v Praze nad svým rawbioveganským dortem. Chia semínka mi zdobila mezizubní prostory, ale mému bráchovi to určitě nevadilo.

Mám skvělého bratra.

Jelikož chodí po povrchu zemském o pět let déle než já, jeho rady si vždy беру k srdci. Období rivality máme za sebou a teď plníme vzájemnou roli špičkových konzultantů v oborech podnikání, osobního života, manželství, automobilismu a managementu. Jednoduše co je zrovna potřeba.

Už jsem mu i odpustil jeho věčné „Proč se biješ?“ aneb techniku mučení, kterou rozvinul kolem dvanáctého roku svého života a provozoval několik let. Podstatou bylo chytnout moji ruku a praštit mě s ní do tváře. Opakované údery doprovázel dotazem „Proč se biješ?“. Moc jsem neodpovídal, protože moji mentální kapacitu zaměstnávalo rozhodování, jestli si dám v ruku v pěst nebo se profackuji.

Každopádně kombinace frustrace, přijatelné bolesti a smíchu ve mně zanechala hlubokou vzpomínku na dětství s bráchou.

Opět jsem zabořil vidličku do dortu a povídám: „Mám plán B. Víš, až už mě všechno přestane bavit.“

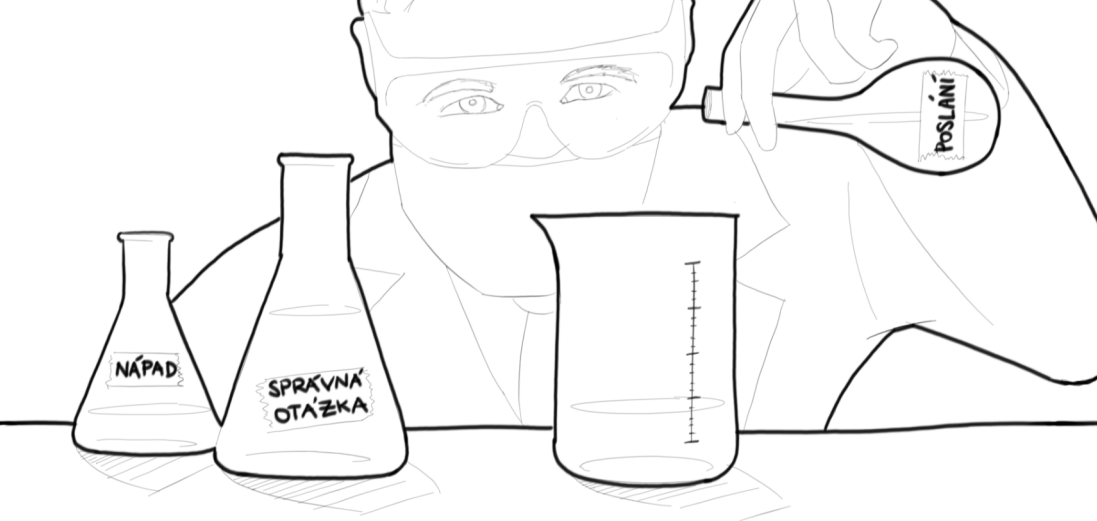
„Povídej,“ odpověděl.

V několika větách jsem vysvětlil svůj nápad netradičního cestování. Pozorně poslouchal a pak pronesl: „To zní zajímavě. Ale není to škoda se jen tak toulat? Neměl jsi větší ambice?“

Měl pravdu. Vždy jsem měl větší ambice.

Už několik let jsem si vždy na první stránku svého diáře napsal: Mým cílem je vytvořit co nejvíce dobra pro co největší počet lidí.

Jestli se mi to dařilo, nebo ne, je vedlejší. Důležité je, že jsem to vždy vnímal

jako ústřední téma svého bytí. Byla to pro mě odpověď na otázku, proč jsem tady, co je smyslem mého života.

Ondrův dotaz v kombinaci s uvědoměním si mého životního poslání reagovaly explozivně jak draslík s vodou na hodině chemie.

Moje cestovatelská idea se rázem propojila se smyslem mého života. Okamžitě jsem Ondrovi začal popisovat, co se mi honilo hlavou: „No jasně! Už vím, jak to propojím! Poslouchej!“

Říkám: „Kdo má skutečnou možnost silně a rychle ovlivňovat svět kolem sebe? Jsou to bohatí lidé! Podnikatelé! Celebrity! Lidé, kteří mají peníze a moc na to, aby kolem sebe tvořili, cokoli si zamanou. Já znám osobně několik lidí, kteří vzali svět do vlastních rukou a začali měnit věci, které se jim nelíbily. Jsou to lidé, kteří využili svého postavení a finančních zdrojů k tomu, aby něco změnili. To jsou přesně lidé, kteří mě zajímají! To jsou lidé, které chci potkávat!“

„Pokračuj dál. Kam tím směřuješ?“ ptal se Ondra.

„Budu stopovat bohaté lidi a zjišťovat, jak se snaží změnit svět k lepšímu! Budu s nimi dělat rozhovory – ne jen tak o ničem, ale přesně půjdu po tomto tématu: jak se bohatí lidé snaží pozitivně ovlivnit svět.“

A pokračoval jsem: „Udělám to jako studii! Použiju metodologii kvalitativních polostrukturovaných rozhovorů a budu se snažit popsat

fenomén filantropie bohatých lidí. Budu postupovat metodou zakotvené teorie a vzorek vytvořím technikou sněhové koule. Představ si, jak užitečný může být vhled do této problematiky!“

Nadšením jsem mával rukama a můj hlas se šířil poloprázdnou kavárnou. „Je tolik neziskových organizací, tolik bojovníků za dobré věci, tolik lidí, kteří zasvěcují svůj život smysluplným a důležitým projektům, které všechny potřebují peníze. Peníze filantropů a boháčů, kteří chtějí pomáhat. Vzdělávání, medicína, výzkum, umění, pomoc lidem v nouzi... Tolik finanční pomoci je potřeba. Představ si, kdybychom pochopili, jak bohatí lidé přemýšlejí! Mohli bychom pak ovlivňovat, kolik ze svého majetku darují! Mohli bychom zvýšit počet donátorů! Neskutečné množství peněz by se mohlo uvolnit do oběhu na pomáhající projekty!“

Srdce mi bušilo a já cítil totální nadšení z toho, jak do sebe všechno zapadalo. Jako kdybych právě zhmotnil všechna svá přání.

Cestování. Check. Poznávání nových a zajímavých lidí. Check. Minimální náklady. Check. Sladění s mým životním posláním. Check. Dobrodružství, na které se nezapomíná. Check. Restart po těch sračkách, co jsem absolvoval. Check.

O inkubaci nápadu

Inkubace, to ti je takový zajímavý fenomén v tvůrčím procesu. Je to období, kdy se zdánlivě s nápadem nic neděje...ale děje. Celá idea zraje, nevědomě se rozvíjí... až najednou nastává moment osvětlení, pochopení, aha zážitek neboli Archimédovo zvolání **"Heuréka!"**.

Když nad něčím přemýšlíme, není potřeba nalézt odpověď okamžitě. V klidu můžeme myšlenku rozpracovat, nechat tak a vrátit se k ní později. Nápad v době inkubace může sám dozrát a my vůbec nemusíme tlačit na pilu.

Rozhovor s bráchou pokračoval. Probrali jsme nápad ze všech stran.

„Tak jo, tak mám alespoň plán B,“ usmál jsem se.

„Proč plán B?“ zeptal se Ondra.

„Tak pořád je prioritou firma!“

„Já si myslím, že tohle je tisíckrát lepší než firma.“ Ondra upil ze svého bylinkového čaje a pokračoval: „Jako promiň, ale s touhle firmou svět nedobydeš. Tohle může být pro tebe nejlepší zážitek v životě. Firmu, kterou teď vedeš, můžeš znovu vybudovat kdykoli. Tahle cesta je ale něco úplně nového. Nevěřím, že někdo někdy něco podobného udělal.“

Ondrova slova měla svou váhu.

Neopouštěl jsem kavárnu s tím, že vyrazím na cestu. Opouštěl jsem ji ale s pocitem nadšení, že někdy můžu něco podobného provést.

To nadšení se mě nepustilo několik nejbližších dnů a výsledkem bylo, že jsem se o nápad podělil asi se sedmi kamarády. Pět z nich patřilo do kategorie „bohatých“, byl jsem proto zvědav, co si o tom myslí.

Mysleli si to, co já.

Že je to super nápad a že bych měl vyrazit.

Damn it! Brouk v hlavě byl zasazen a provrtával se stále hlouběji.

Každý rozhovor jenom víc a víc konkretizoval mou představu.

Plán B se mi opravdu líbil.

Řídím se jedním pravidlem. Když se mi něco honí hlavou, sdílím to s tím, koho se to týká.

V horizontu několika dnů jsem probral s nejbližšími kolegy svoje hříšné myšlenky. Přiznal jsem jim, že jsem firmě nevěrný a že po nocích myslím na plán B.

Chápali mě.

Byli mi oporou.

Podrželi mě.

O validaci nápadu

Nemyslím si, že je nejlepší pouštět se do všeho bezhlavě. Znáte to, takový ten postup - něco mě napadlo a okamžitě to udělám přesně dle svých představ. Je to sice odvážné a dobrodružné, ale mnoho podnikatelů to stálo všechny peníze a mnoho dobrodruhů to stálo život nebo zdraví. Věřím v odvahu a věřím v dobrodružství. Ale také věřím ve validaci nápadu.

Moje validace nápadu proběhla skrze rozhovory s cílovou skupinou a ověření mé domněnky, že bohatí jsou ochotni si pocestného předávat mezi sebou. Zeptal jsem se pěti kamarádů, které za bohaté považuji a doptával se, jak by k dané situaci přistoupil oni. Na základě jejich odpovědí jsem poupravil a konkretizoval svůj plán. O validaci nápadů skvěle mluví Eric Ries v jeho knize *The Lean Startup*. Chcete-li rozjet podnikání nebo vytvořit revoluční aplikaci bez toho, abyste prodělali kalhoty, určitě po knize sáhněte.

Rozhodnutí už bylo pouze na mně.

Na jedné straně stála možnost dobrodružství, na které nikdy nezapomenu.

Na druhé ležel můj současný život. Relativně prediktabilní, pohodlný. Ale plný pochyb z důvodů nedávných nezdarů.

Na obou stranách pomyslného seznamu pro a proti stálo množství důvodů.

Proč vyrazit?

Možnost poznat zajímavé lidi...

... a ptát se jich na věci, které mají smysl.

Zážitek na celý život.

Vidět svět z jiné perspektivy.

Stopování samo o sobě – nikdy nevíš, co tě čeká.

Příležitost udělat zajímavý výzkum a napsat disertační práci.

Možnost lépe poznat sám sebe.

Cestování zdarma.

Proč nevyrazit?

Mám práci, kterou zbožňuji.

Vedu projekt, jímž žijí desítky lidí, a já tady chci být pro ně.

Navíc jsem sliboval nějaké výsledky a hodlám je dodržet.

Učím na univerzitě. Co bude s mojí výukou?

Přislíbil jsem účast na několika konferencích v nejbližším měsíci.

Co s mými věci? Dům, auta... Tady mám svůj domov.

A tak dál a tak dál.

Pravdou je, že žádný z těchto důvodů zásadně neovlivnil mé rozhodnutí.

Skutečně klíčovou roli hrála úplně jiná myšlenka...

Věřím, že chceme-li ve svém životě něco změnit, nemůžeme čekat, že se to změní samo.

Věřím v osud a věřím, že všechno vždy dopadne tak, jak má... Ale taky věřím, že my sami jsme strůjcem vlastního štěstí.

Chceš potkat lásku svého života? → NESEĎ
Chceš být neskutečně bohatý? → DOMA
Chceš něco dokázat? → NA ZADKU

Byl bych hloupý, kdybych se domníval, že pokud nechám všechno ve starých kolejích, tak se něco změní. Že mé srdce roztaje. Že během jízdy stejnou trasou do práce mě napadne světoborná myšlenka.

Já chci jít štěstí naproti.

Chci být jako pírkó ve větru a chci, aby mě vesmír zavál, kamkoli mě zavanout má.

Nechci tlačit na pilu. Nechci křečovitě hledat lásku svého života. Nechci nutně najít podnikatelskou příležitost, jíž dobudu svět.

Na to vlastně ani nemám sílu.

Neúspěchy posledního období mě srazily na kolena.

Ale přestože se cítím na dně, pořád mám sílu povyskočit a nechat proud, ať udělá svou práci.

Pokud mě dnešek netěší, jsem to jenom já, kdo může změnit zítřek.

Vím, že chci změnu.

Nechci doufat, že přijde zvenčí.

To bych taky mohl doufat do konce života.

Jsem rozhodnutý.

Vyrazím na cestu.

Jak to tedy provedu

Plán je jasný.

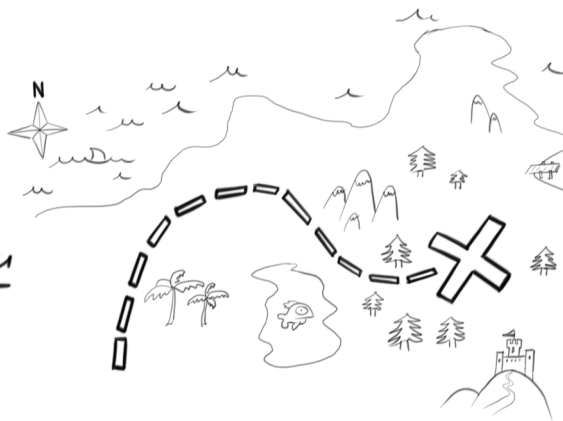
Cestuji po světě stopem.

Stopuji pouze bohaté lidi.

Bohaté v každém smyslu.

Mým cílem je zjistit, jak bohatí lidé přemýšlejí a jak se snaží svět pozitivně ovlivňovat.

Celý projekt pojmenuji „Richhike“. Je to hra se slovy. Anglické „hitchhike“ znamená stopovat a „rich“ znamená bohatý. To, co dělám, je „richhike“ a já jsem „richhiker“. Stopuji bohaté. Doména byla volná a já si nechal udělat jednoduchý web, ať mám kam psát své články z cest.

Jak ale vyrazit?

Musím si domluvit prvního člověka, který bude ochoten mě vyzvednout v Brně a hodit mě ke komukoli se rozhodne.

Ten někdo další by mě měl ubytovat, odpovědět na mé otázky a předat mě někomu dalšímu.

A tak dále.

Pravidla mám laxní. Můžu setrvat na jednom místě tak dlouho, jak bude potřeba. Ať mě klidně Londýňan hodí k Londýňanovi. Domnívám se ale, že některý z Londýňanů brzy někam pojede, a já můžu jet s ním. Možná vyrazí autem na sever nebo taky letadlem na jih či lodí po Temži.

Rád se přidám jakýmkoli směrem.

Nevím, jak to půjde. Uvidím.

Určitě to bude sranda.

Jak dlouho budu cestovat?

Nevím.

Tak dlouho, jak se mi bude chtít. Možná mě to bude bavit týden, možná měsíc, možná rok.

A možná taky skončím pozítří a budu rodičům klepat na dveře, protože svoje současné bydlení si nehodlám držet. Možná se dostanu do Norska a tam najdu modrookou blondýnu a zůstanu na věky věků v Norském království.

Jsem otevřený všem náhodám. Serendipito, čih se.

Jednoduše chci, aby všechno dopadlo tak, jak má.

Nechci utratit ani korunu.

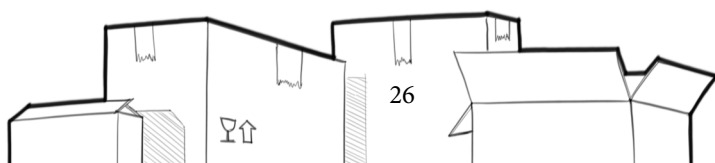
Jsem stopař. Stopaři za jízdu neplatí.

Jsem pocestný. Hlavu složím, kde mi bude nabídnuto. Pozřu, co přede mě bude položeno.

Hloupý nejsem. Snad budou moje hostitele konverzace se mnou bavit.

Chovat se taky umím. Věřím, že ostudu neudělám.

Už jenom vyrazit.

Život v několika krabicích

S kolegy jsem naplánoval předání kompetencí.

Pronajal jsem dům.

Dal jsem na prodej svoje milovaná auta.

Podepsal jsem rozvodové papíry.

Zbavil jsem se všech podílů ve firmách.

Opustil jsem představenstva, dozorčí rady a jednatelské pozice.

Zrušil jsem většinu své výuky na univerzitě.

Všechny své věci jsem dal do krabic a ty naskládal do sklepa.

Vše, co jsem potřeboval na cestu, jsem zabalil do jednoho kufru a tašky přes rameno.

Poslední noc v mém bytě byla zvláštní.

Stěny prázdné.

Skříně prázdné. I přesto, že do nich nebylo vidět, jsem z nich tu prázdnotu cítil.

Nemohl jsem usnout.

Opouštěl jsem svůj současný život.

Nevěděl jsem, kdy se vrátím ani jak se vrátím. Vrátím se vůbec?

Od zítřka nemám domov.

Cestu mám naplánovanou na tři dny dopředu. Víím, kdo mě veze zítra, a víím, za kým mě veze. A víím, že ta druhá osoba už má taky někoho domluveného.

Tam můj plán končí.

Můj život má výhled na tři dny dopředu.

Pak už nic. Absolutně nic. Žádný závazek. Žádný řádek v diáři. Nevím, kde budu za týden. Nevím, kde budu na Vánoce.

Říká se, že absolutní mír zažijete až v momentě smrti.

Já teď zažíval absolutní svobodu. Mohl jsem všechno. Ale zároveň bylo

přede mnou velké nic. Mlha. Tma.

Představte si situaci: začíná film a vy znáte pouze jeho název.

Sedíte v kině a sledujete vždy pouze daný moment. Vidíte obraz. Slyšíte zvuky. Vnímáte pouze to, co se odehrává teď.

Nevíte, co bude za chvíli. Nevíte, jak vypadá scénář ani co se bude dít.

Já jsem napsal námět, ale Bůh je scénáristou i režisérem.

Sebe jsem obsadil do hlavní role. Scénář jsem nečetl.

Nevím, jak moje postava dopadne.

Nevím, jestli se zamiluje, nebo zahyne. Nevím, jestli skončí jako miliardář, nebo jako chudák. Nevím, jestli se vrátí zpátky, nebo zůstane tam, kde se mu zalíbí...

Vím jenom, že to bude dobrodružství.

Bůh nebo vesmír?

Bůh, vesmír, osud, energie nebo řeknete tomu jakkoliv chcete. Jednoduše to něco, čemu ještě nerozumíme ale cítíme že to existuje ale fyzika to ještě nedokázala popsat. Vždy jsem říkal, že nejsem náboženským člověkem, ale spirituálním člověkem. Vyrstl jsem v ateistické rodině a filosofie i religionistika mě uchvátili již v mladém věku. Vždy jsem pátral po podstatě věcí. Jaký je smysl lidského života? Jak funguje vesmír? Existuje Bůh? Jak tohle všechno vzniklo? Proč jsme tady? Vždy jsem měl více otázek než odpovědí. Pořád jich mám. Alláh, Buddha, Ježíš, Krišna, Jahve... Které náboženství se neplete? Myslím si, že se pletou všechny a zároveň si myslím, že všechny mají pravdu. Já věřím v něco co je všude a je součástí všeho. To je moje představa Boha a blízká všem náboženstvím. A proto ji budu pro zjednodušení říkat "vesmír". Všichni tomu rozumí a snad se nikdo neurazí. A kdo se chce urazit, tak ať se urazí :)

Co jsem si sbalil na cestu?

- **MacBook**
- **iPhone**
- **GoPro** kamera
- Fotoaparát
- Diktafon
- Samozřejmě všechny nabíječky
- Sluchátka...miluju svoje **Bose** sluchátka
- Stodvacetiosmigigovou flešku na fotky a videa
- Cestovní pas
- Očkovací průkaz
- Švýcarský nůž
- Zápisník a pero
- Sedm košil, z toho pět bílých
- Troje chinos kalhoty. Šedomodré, modré a tmavomodré.
- Dvě vesty. Překvapivě praktický kus oděvu.
- Jedno sako, které ladí ke všem kalhotám i košilím.
- Tři kravaty
- Tři trička (co kdybych skončil na jachtě)
- Kraťasy na koupání (kdybych z té jachty chtěl skákat do vody)
- Kraťasy na běhání (sport spojuje...i s milionáři)
- Kraťasy na běžné nošení (když bude horko, ale já pořád budu vypadat smart)
- Tenisky (abych nesportoval bos)
- Žabky (obuv, ne malé žáby)
- Tmavohnědé boty
- Světlehnědé boty
- Tmavohnědý pásek
- Světlehnědý pásek
- Tmavohnědo-světlohnědá příruční taška
- Osm bílých nátělníků (nemusím se potit zrovna rovnou do košile)
- Osmero trenýrek značky, kterou nosím ne proto, že ji propaguje Bustin Jieber.
- Třináct párů ponožek...protože třináct...
- Šála (praktický zdroj tepla i skvělý doplněk)
- Kostkované pyžamo
- Ručník - malý, i tak ho potřebovat nebudu
- Základní drogerii

Pozor, seznam obsahuje product placement.
Zmiňované firmy mohou zaslat odměnu za propagaci na: **1948307031/0800**

